



BIG IN JAPAN



door Marc Langeveld



Carlos Slim

TOP IN TELECOM

De Mexicaan Carlos Slim, zoon van Libanese emigranten, behoort samen met Warren Buffett en Bill Gates tot de drie rijkste mensen ter wereld. Zijn fortuin van meer dan 70 miljard dollar vergaarde hij vooral met telecommunicatieconcern Telmex.

wereld. Ze hebben niet zelden een opmerkelijk zelfbeeld. "Veel plutocraten denken dat ze met het puur nastreven van eigen belang goed doen voor de maatschappij, omdat ze banen creëren bijvoorbeeld. Dit was ook de zienswijze van presidentskandidaat Mitt Romney."

DIK VERDIEND

Voor veel Amerikanen betekent het multimiljonairchap per definitie dat je een succesvol mens bent, zegt Freeland. Dat zit in de cultuur gebakken. "Kijk naar de hoogte van je bankrekening en je weet dat je fantastisch bent. Mensen zeggen tegen zichzelf dat ze geen schuldgevoel hoeven te hebben als ze een bedelaar zien op straat. Ze voelen zich deugdzaam en beter dan een arme figuur."

Freeland zegt dat het cliché waar is: rijken worden rijker en armen worden armer. "We hebben een economie van twee snelheden. De top van de superelites en de rest." Toen in 1929 de beurs instortte, braken jaren van depressie aan die veel plutocraten berooid achterlieten. Nu is dat anders. "De top doet het uitstekend na de cri-

sis in 2008. De rest komt maar zeer matig mee." Gewone Amerikanen merken nauwelijks iets van het huidige economisch herstel. Het gemiddelde inkomen per huishouden daalde zelfs sinds het einde van de kredietcrisis. "Dat de beurzen op recordniveaus staan, zegt helemaal niets voor de meeste Amerikanen."

SCHEEF GROEI

De stijgende ongelijkheid in verdeling van de welvaart is niet zonder risico's. Volgens Freeland komt een steeds groter deel van het totale Amerikaanse inkomen – lonen en winst uit beleggingen – bij de allerrijkste Amerikanen terecht. In de VS verdient 1 procent van de bevolking 30 procent van het totale Amerikaanse nationale inkomen. De meeste gewone Amerikanen hebben dat volgens Freeland nog lang niet door. Freeland zegt niet te geloven dat plutocraten op een misdadige manier hun eigen belang doordrukken in de wetenschap dat lagere klassen daarvan het slachtoffer zijn. "Het is geen samenzwering waarin het proletariaat wordt uitgeknepen door elites. De elites zijn de winnaars uit de technologische revolutie en de globalisering. Mijn boek gaat niet over losers maar over winnaars en hun macht."



BELEGGERS IN BONUS

Kenneth Griffin is oprichter en ceo van het Amerikaanse hedgefonds Citadel uit Chicago. Geschat vermogen: 3 miljard dollar.

Recent schreef ik in deze column over een feestje bij de burens. De feeststemming kwam door de geldprinters en de belofte van centrale bankiers dat er meer zal volgen. In Japan wil men de geldhoeveelheid verdubbelen totdat de inflatie weer 2 procent bedraagt. Fed-gouverneur Bullard noemde zelfs een 2 procent inflatiedoel in Amerika als voorwaarde voor de alom verwachte verlaging van de stimuleringsmaatregelen.

Centrale banken hebben als primaire taak om de koopkracht te bewaken en de inflatie te beteugelen. Ik kan mij niet herinneren dat het ook tot de primaire taken van de centrale banken behoorde om noodsteun aan landen te verlenen, obligaties op te kopen, de eigen balans op te blazen en om reserves meer en meer in risicotitels zoals aandelen en discutabele obligaties te beleggen. Toch gebeuren die laatste zaken steeds meer en zo lang dit onder de titel van het bestrijden van deflatie gebeurt mag dat volgens de geleerden. Mij hoort u niet klagen, want het welvaartsgevoel van alle beleggers profiteert hier momenteel van en dit zou indirect de consumptie en de economie weer kunnen stimuleren.

Om een en ander even in perspectief te plaatsen: momenteel wordt er door centrale banken wereldwijd elke maand 200 miljard dollar aan nieuw (digitaal) geld gecreëerd, waarin Amerika (85 miljard dollar) en Japan (81 miljard dollar) voorop lopen. Dit kapitaal stroomt in eerste instantie naar banken, maar de banken stellen dit nieuwe geld nauwelijks beschikbaar voor leningen aan ondernemers. Sterker nog, de bankbalans moet onder druk van Basel verder ingekort worden. Het nieuwe geld komt dus nauwelijks in de reële economie waar het op den duur tot hogere inflatie zou leiden, maar blijft feitelijk hangen in de financiële economie.

Normaal gesproken wordt dit nieuwe geld geabsorbeerd door nieuwe emissies van staats- en bedrijfsobligaties, maar omdat onder andere banken veel minder hoeven te emitteren dan vroeger, is de vraag naar nieuw kapitaal afgenomen tot circa 100 miljard dollar per maand. Er komt dus elke maand 200 miljard dollar geprint geld naar de markt en er is nog maar voor 100 miljard dollar emissievraag. Het restant lekt dus naar bestaande vermogenstitels, wat de euforie grotendeels verklaart op de huidige obligatie- en aandelenmarkten. Mocht de Fed dus later dit jaar haar 85 miljard dollar halveren, dan zal dit beleggers en beurzen wel even pijn doen, maar hoeft dit nog niet het einde van het feestje te zijn. Japan neemt voorlopig het stokje meer dan over.